

FF

Кейті Роуз Пул

ЕПОХА ПІТЬМИ

Назустріч світлу,
яке гасне

Харків
«ФОЛІО»

I

Хранитель слова

1. БЕРУ

Беру споглядала Свідків, що зібралися перед вівтарем і скидалися на золотаво-чорне море. Долоня Палласа мирно лежала на плечі дівчини, нагадуючи Свідкам і їй самій, хто тут верховодить. По шкірі Беру пробігали дрижаки. Не в змозі втихомиритися, бог тіпався під рукою Палласа, борючись із Чотирилистою Печаткою, яка утримувала його в середині тіла дівчини.

Вона відчувала злобу бога, повсякчасне бажання знищити Палласа і низьке гудіння десь у потилиці.

— Сьогодні, — оголосив Паллас, — день слави. День божественного суду, коли порочних буде покарано, а достойних винагороджено.

Він кивнув Лазаросу, а його довгі пальці на мить вп'ялися в плече Беру. Один Свідок ковзнув до неї, мов тінь, його шрами від Божественного Вогню мерехтіли у світлі смолоскипа.

Холодні руки розстебнули нашійник із Божественного Вогню й звільнили шию дівчини. Коли метал уже не торкався її, дівчина відчула силу бога, яка вихором майнула по тілу. Відчуття було майже болісним.

«МИ МОГЛИ Б ЗНИЩИТИ ЙОГО, — шепотів бог у її голові. — МИ Б ЗВІЛЬНИЛИСЯ».

Більше не стримувана нашийником ненависть бога наповнювала Беру, наче їдка отрута. Дівчина заплющила очі, щоб протистояти їй, і підійшла до краю вітваря, піднявши руки. Вона відчувала невидимі потоки *eshi*, що вібрували в храмі, і, повернувши кисті, потягла за потоки, аж двері розчахнулися. Святилище наповнилося яскравим білим світлом, і шанувальники ахнули в побожному захопленні.

Голос Палласа луною понісся по залі:

— Хто з вірних готовий першим прийняти одкровення?

Натовп розступився, і до вітваря попрямував Свідок у чорно-золотих шатах. За ним брела жінка, скута ланцюгами, її чорне волосся вільно спадало на плечі. Вона здавалася кволою і брудною, як загнане в пастку, наполовину заморене голодом створіння, але в очах горів дикий вогонь.

— Непорочний, — сказав Свідок, дійшовши до вітваря і вклонившись Палласу. Потім повернувся до Бери: — Святий Творцю. Я шукаю одкровення і віддаю тобі цю брудну грішницю, аби почути твоє рішення.

Закута в ланцюги жінка тремтіла, проте погляду не відводила.

Беру стало млосно. Раніше вона каляла своє тіло алхімічним чорнилом: позначала відміткою кожне вбивство, яке вчинила сестра, щоб підтримати їй життя. На Бери не залишилося фізичних позначок від вкрадених Дарів за останні два місяці, але вона знала, що її рахунок перевищував усі Ефірині списки. Жах так і не згас у ній, і щоразу було так само страшно, як і вперше.

— Уперед, — сказав Паллас, відступаючи вбік і пропускаючи Свідка з жінкою до вітваря.

Свідок опустився навколішки перед Бери, але його бранка чинила опір і стояла прямо, аж ось за ланцюг жорстоко рвонули, і вона, зойкнувши, впала на коліна.

Беру знала, чого хоче від неї Паллас, яку роль вона має зіграти. І знала, що зробить це. Та спершу змусить його зачекати. Нехай гадає, чи вона не відмовиться. Може, цього разу вона вирішить, що все це не варто зусиль.

Може, цього разу вона завдасть удару.

Кожен відданий Палласом наказ був ретельно виважений. Що він вимагатиме від неї наступного разу? Чи це буде настільки жахливо, що вона засумнівається? Або відмовиться? Відкрита непокора Беру призведе до покарання Ефіри, яку Паллас замкнув у цитаделі. Але Паллас не знав, яка насправді у Беру межа.

Вона й сама цього не знала.

Беру підняла руки, і сила бога спрямувалась у її долоні та кінчики пальців, наче холодне полум'я. Полонена дивилася на неї затято. Беру змусила себе взяти в долоні обличчя жінки, заглянула у великі карі очі, на суворий вигин губ і сягнула далі, силою бога охопила пульсуюче тепло Дару жінки. Та розпачливо закричала, коли Беру простягла пальці і потягла Дар, відриваючи його нитку за ниткою від тіла.

Беру заплющила очі, намагаючись не чути жахливих криків страждання. Вони ще довго переслідуватимуть і дзвенітимуть у її голові. За мить все закінчилося, і жінка впала на землю. З неї вирвали її Дар.

— Погань знищено, — виголосив Паллас. — І праведного винагороджено. Гидь була очищена і перетворена на благословення для небагатьох відданих.

Свідок біля ніг Беру підвівся з колін.

Вона знову простягла руки, і яскравий, тріпотливий Дар, вирваний у полонянки, завирував навколо Свідка. Беру обережно вплела його в *ешу* чоловіка, після чого він скрикнув і впав навколішки.

Перш ніж Беру зрозуміла, що відбувається, вона вже поверталася до Палласа. Божественний Вогонь метнувся від одного зі смолоскипів на її руки, і Паллас завмер, вирячивши свої блакитні очі. Злісне задоволення бога розтіклося по тілу. Натовп позаду них ахнув.

Беру стиснула очі, натужно зітхнула, поки бог намагався отримати над нею контроль. Відчуття було таке, наче темний туман оповивав її розум.

Вона пошукала спогад, який би допоміг їй.

«Коли мені було сім, я знайшла під акацією у дворі пташину зі зламаним крилом, — подумала вона, — я принесла її Ефірі, і вона її зіцїлила».

Перед очима спалахнув спогад, і дівчина вчепилася за нього. Згадала, як тремтіло вкрите пір'ям тільце пташки, коли Ефіра торкнулася її. Як вона пострибала від них, рухаючи зіцленим крилом. Як цвірінькнула, відлітаючи ввись і приєднуючись до інших пташок у гілках акації.

Подобиці цього спогаду надали їй опору. Нагадали, хто вона і що може відчувати. Беру дозволила цим емоціям наповнити себе, подібно до світла, що пробивається крізь туман.

«ТИ ХОЧЕШ ЦЬОГО, — промовляв бог, прориваючись крізь печатку. — Я ВІДЧУВАЮ ЦЕ В ТОБІ. ТИ ХОЧЕШ ПРИКІНЧИТИ ЙОГО НЕ МЕНШЕ ЗА МЕНЕ».

У мить між двома подихами вона обдумала слова. Вбити Палласа. Випустити бога на волю.

Але вона не могла цього зробити. Яким би не був Паллас, бог був би ще гіршим злом. Якщо вона вивільнить його, то ніщо не завадить йому зруйнувати світ, як тоді, в Бехезді, коли Беру була лише пасажиркою всередині звіра.

Беру відчула, що хтось став поруч. Лазарос опинився в неї за спиною, готовий при потребі приборкати її ланцюгами Божественного Вогню.

Дівчина опустила руки, зупиняючи вогонь, а потім повернулася до Свідка та закутої жінки на вівтарі. Свідок зі стогоном підвівся.

— Дивіться ж! — сказав Паллас і став перед Беру, ніби нічого не сталося

Свідок підстрибнув, а завдяки щойно вкраденому Дару стрибок виявився потужнішим, вищим, ніж у звичайної людини. Це була незграбна і невміла демонстрація, але незабаром він навчиться керувати своїм Даром.

Беру зустрілася з крижаним поглядом Палласа, її ество наповнилося страхом. Нехай їй вдалося зупинити бога, але шкоди вже було завдано. І заплатить за це Ефіра.

* * *

Увечері вони повернулися до резиденції Архона в цитаделі, а Беру — до свого нашійника. Вона вже звикла до його слабкого поколювання і відчула полегшення, коли емоції бога припинили грозовими хмарами оповивати розум.

Дівчина присіла біля вогню, а Лазарос причаївся під вікном. Він став її особистою тінню: охороняв, щоби переконатися, що вона контролює бога і сама не порушує правила. Хоч би як Палласу подобалося командувати Беру перед аколітами, він не наважувався залишався з нею наодинці. Він надто добре розумів, як сильно бог прагне його смерті та хоче вивільнитися.

Лазарос бентежив Беру. Свідки гуртувалися навколо Палласа з різних причин, але його відданість перевершувала їх усіх. Щоб її довести, він випалив власний Дар. Пояснення такій відданості не було, і Беру відчувала, що навіть деякі поплічники остерігалися його.

Минуло вже два місяці, а вона так і не звикла ні до його уважних сірих очиць, ні до пошрамованого

обличчя, ні до обережної поведінки. Але найбільше її нервувало те, з яким благоговінням він дивився на неї. Для Палласа вона була інструментом, але Лазарос їй поклонявся. Не відомо, що для неї було більш ненависним.

Коли небо за вікном Беру потемніло, почувся стукіт. Лазарос підійшов і відчинив двері.

Усередину зайшла Ефіра з двома Свідками пообіч. Зап'ястки сестри були закуті в кайданки Божественного Вогню, але, на відміну від нашійника Беру, їх ніколи не знімали. На щоці виднівся свіжий поріз, ішла невпевнено, вочевидь мала невидимі ушкодження.

Беру встала, підійшла до сестри й обійняла її.

— Дякую, що привели її, — коротко сказала вона Свідкам. — Тепер можете йти.

Вони завагалися під її вимогливим поглядом, позираючи туди, де причаївся Лазарос. Пішли тільки після його сигналу.

— Принесіть нам щось на вечерю, — крикнула їм услід Беру.

— І вина! — додала Ефіра.

Щойно двері з клацанням зачинилися, Беру схопила сестру за підборіддя, щоб краще роздивитися рубець.

— Та все гаразд! — форкнула Ефіра, відштовхуючи руку сестри, сама ж стривожено глипнула на Лазароса.

— Мені шкода, — журно промовила Беру. Рубець на обличчі сестри ніби світився, нагадуючи про обіцянку Палласа, що через її непокору страждатиме Ефіра і тільки Ефіра.

Ці зустрічі з сестрою були частиною домовленості між Беру та Палласом, але вона зауважила, що так він отримував те, що можна буде використати проти неї. Подарунок, який легко забрати, якщо Беру не коритиметься.

— Не треба, — відповіла Ефіра, в її голосі звучала гордість. Вона опустила руку в складку куртки: — Я тобі принесла дещо.

Лазарос кинувся до них, і Ефіра закотила очі, але опустила принесений предмет йому на долоню. Це була морська мушля, яку вона знайшла на узбережжі неподалік від резиденції Архона Базилевса.

Щойно Лазарос заспокоївся, роздивившись мушлю, він віддав її Беру. Вона простягла руку, і він утиснув в її долоню мушлю. Його дотик завжди був холодним, як сам Божественний Вогонь, але Беру поборолла дрож і забрала руку.

— Дякую, — подякувала вона Ефірі й поклала черепашку до інших на підвіконня. — Ходи, посидьмо.

Разом вони повернулися до каміна — погріти руки. Холод уже почав наповнювати повітря Паллас Атоса, коли спекотні літні місяці поступилися осені.

Слуги, що були в домі Архона Базилевса до його арешту, з'явилися за кілька хвилин і принесли вечерю: тушковану ягнятину, шафрановий рис, вкритий горіхами й зернами гранату, глечик вина.

Беру з Ефірою так звикли перебиватися з хліба на воду й мешкати по закапелках, що їм довелося призвичаюватися до тутешнього достатку. Треба було звикнути й до іншого. Як, наприклад, до м'яких зацікавлених поглядів Ефіри під час їжі. До почуття провини, що мучила серце Беру, в той час, як вона намагалася не думати про обличчя всіх тих, кого вона сьогодні катувала.

Цього разу їх було вісімнадцять, більше, ніж зазвичай. Не хотілося міркувати, що це означає, але вчення Палласа поширювалося, і до цієї справи приєднувалося все більше людей. Вони розшукували Обдарованих, ловили їх і калічили.

Зміст

I. ХРАНИТЕЛЬ СЛОВА	5
II. КРАЙ СВІТУ	149
III. БОГ РУЙНАЦІЇ	327
IV. ОСТАННІЙ ПРОРОК	391
Подяки	476